

கந்தவர்வன் கதைகளில் மக்களின் நம்பிக்கையும், பழக்க வழக்கமும்

சி. ஆறுமுகம் அ. *

அ. முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத்துறை, அரசு ஆடவர் கலைக்கல்லூரி, கிருஷ்ணகிரி-635001, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Beliefs and Customs of the People in the Stories of Kandavarvan

C. Arumugam a, *

a PG & Research Department of Tamil, Government Arts College for Men, Krishnagiri-635001, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
6face.Vel@Gmail.Com

Received: 09-09-2022
Revised: 27-09-2022
Accepted: 10-10-2022
Published: 15-11-2022

ABSTRACT

We can see that literature has appeared in the world at different times and in different ideals. Folk literature is the basis for all these types of literature. Kandavarvan has depicted the life of the people in his short stories. of these oral literatures first appeared. Later it gave rise to font-centric story telling. Kandavarvan is one among them. Kandavarvan in his works clearly depicts the normal life of the people. Among them, we can find a lot of information about people's belief in God, belief in nature, myths and customs through short stories.

Keywords: Gandharvan, Art, Culture, Civilization

முன்னுரை

இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழ் தோற்றமே ஒரு முழு மனித இனத்தின் பண்பட்ட வளர்ச்சியாகக் கருதப்படுகிறது. இவையாவும் முதன் முதலில் தோன்றியது நாட்டுப்புற மக்களின் முயற்சியாலே ஆகும். அவர்களே இன்றைய வளர்ச்சி பெற்ற நவீன நாகரிக மக்கள் என்பதில் எந்தவித ஐயம் இல்லை. அவர்களைப்பற்றி அறிய தகவல்களை பிற்காலத்தில் வந்தவர்கள் தங்களுடைய எழுத்தாளுமையால் பண்டைய மக்களின் வாழ்வியலை கதைகளாக வடிவமைத்துள்ளனர். மேலும், கதைகள் காலம் கடந்த மக்களின் வாழ்வியலை காலம் கடத்தி பார்க்கச் செய்யும் கருவியாகக் விளக்குகின்றன. அவ்வகையில் கந்தர்வன் எழுதிய சிறுகதைகளை மையக்கருவாகக் கொண்டு மக்களின் வாழ்வியலில் காணப்படும் நம்பிக்கை, பழக்க வழங்கங்களை வெளிக்காட்டுவதாக இவ்வாய்வுக்கட்டுரை அமைகின்றது.

கந்தர்வனும் - படைப்புகளும்

கந்தர்வன் தமிழக எழுத்தாளரும், கவிஞரும், தொழிற்சங்கவாதியும் ஆவார். இவர் இயற்பெயர் நாகலிங்கம் ஆகும். இவர் இராமநாதபுரம் மாவட்டம், சிக்கல் என்னும் ஊரில் கணேசன், கனகம்மாள் ஆகியோருக்குப் 03.02.1944 அன்று பிறந்தார். தன்னுடைய 29 வயதில் அரசுப்பணிக்கு வந்தார்.

சுமார் 1970-களின் தொடக்கத்தில் உருவான மக்கள் எழுத்தாளர் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தவர்களில் ஒருவர். பின்னர் தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் துணைத்தலைவராகவும் தம் இறுதிக்காலம் வரை பங்களிப்புச் செய்தவர். எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனால் 'இலக்கியச் சிந்தனை' விருதுக்குத் தேர்வு செய்யப்பட்ட இவரது 'மைதானத்து மரங்கள்' மேலும், 12-ஆம்

வகுப்பு தமிழ்த் துணைப்பாட நூலில் பாடமாக இடம்பெற்றது. பல கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்களின் பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெற்ற இவருடைய படைப்புகள் குறித்துப் பலரும் ஆய்வு நிகழ்த்தி வருகின்றனர். ஆண்டுதோறும் இவரது நினைவாகச் சிறுகதைப் போட்டி ஒன்று நடத்தப்பட்டு பரிசு வழங்கப்படுகிறது.

இவரது படைப்புகள், கவிதை: கிழிசல்கள், மீசைகள், சிறைகள், கந்தர்வன் கவிதைகள். சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல்கள்: சாசனம், பூவுக்குக் கீழே, கொம்பன், ஒவ்வொரு கல்லாய், அப்பாவும் மகனும், தண்ணீர் போன்ற 61 கதைகள் கொண்டது. இவ்வாறு தன்னுடைய படைப்புகளை இவ்வுலகிற்கு கொடுத்தவர். தன்னுடைய இறுதி காலத்தில் 22.04.2004 அன்று கௌரிவாக்கம், சென்னையில் இயற்கை எய்தினார்.

நாட்டுப்புற வழக்காறுகள்

ஆதி மனிதனின் வாழ்வு அந்தரத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட நிகழ்த்துக்கலை போன்றதாகும். எந்த நொடியில் என்ன நிகழும் என்று தெரியாமல் வாழ்வை வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தான். மனிதனுக்கு இயற்கையே தாய்போல் விளக்குகின்றது. ஆனால் மனிதன் வாழ தொடங்கிய காலத்தில் மனிதனை இயற்கை நிகழ்வுகளைக் கண்டு அஞ்சினான். அதனால் அவற்றை பயத்தின் காரணமாக வணங்கினான். அதுவே பிற்காலத்தில் இறைவழிபாடாக மாற்றம் பெற்றது.

மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் நாட்டுப்புற மக்களை ஆதி காலத்தில் கல்வியறிவு அற்ற மக்கள், கிராமத்தில் வாழ்பவர்கள், தாழ்ந்த சமூக நிலையில் உள்ள மக்களை நாட்டுப்புற மக்கள் என வரையரை செய்தார்கள். அவ்வாறு அம்மக்களினால் பாடப்பெற்ற பாடல்கள் நாட்டுப்புற பாடல்களாக்கப்பட்டன. அவ்வாறு மக்கள் பாடிய பாடல்கள், தாலாட்டு பாடல்கள், குழந்தைப் பாடல்கள், காதல் பாடல்கள், தொழில் பாடல்கள், கொண்டாட்டப் பாடல்கள், பக்தி பாடல்கள், ஒப்பாரி பாடல்கள் எனவும், மக்களால் சொல்லப்பட்ட கதைகள், மனிதக் கதைகள், விலங்குக் கதைகள், மந்திர தந்திரக் கதைகள், தெய்வக் கதைகள், இதிகாச கதைகள் பல்பொருள் பற்றிய கதைகள் என பல்வேறு கதையமைப்புகள் விரிவடைந்துள்ளன.

இவ்வாறாக மக்கள் ஆதி காலம் தொட்டு காலங்காலமாய் இயற்கையிடம் இருந்து கற்ற அனுபவ அறிவைக் கொண்டு தன்னையும் தன்னுடைய வாழ்வியல் முறைகளையும் கட்டமைத்துக்கொண்டான். அவ்வாறு கட்டமைப்பில் அமைந்தவையே நவீன கால நகரவாழ்வாகும்.

அவ்வாறு தான் கண்ட நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதையமைப்பே கந்தர்வனின் கதைகள். அவ்வாறு கந்தர்வன் கதைகளில், மக்கள் ஆதி காலத்தில் ஏற்பட்ட வழக்காறுகளை, 1.மக்களின் நம்பிக்கைகள், 2. மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் பின்வருமாறு விரிவாகக் காண்போம்.

மக்களின் நம்பிக்கைகள்

மானிடர்கள் வாழ்க்கையை நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தான் வாழ்ந்துக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். ஒரறிவு கொண்ட தாவரம் முதல் ஆறவு கொண்ட மனிதர் வரையிலும் அதற்கு மேலான உயிர்களும் ஏதாவது ஒரு பொருளைப் பற்றிய நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் உறவு கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றன. அவற்றுக்கெல்லாம் மூலம் பஞ்ச பூதமாகும். இவையே அனைத்து உயிர்களுக்கும் மூல ஆதாரமாகும். மக்களின் வாழ்வு தாம் நினைத்தது போல் அல்லாமல், சில நேரங்களில் மாறுதலாகவும்; வாழ்வின் நிகழ்வுகள் நடைபெற்றுள்ளது. அவற்றுக்கு ஏதோ ஒரு காரணம் இருப்பதாகக் கருதினர். அதன் பிறகு தன்னை அச்சுருத்தும் பொருட்களை மனிதர்கள் வணங்கத்தொடங்கினர். அவற்றுள் முதன்மையாகக் கொண்டது இயற்கையேயாகும், அவற்றுக்கு பிறகு விலங்குகள், இறந்தவர்கள் போன்றவர்களை வணங்கும் வழக்கமும் இவ்வாறே பயத்தின் அடிப்படையில் தோன்றியது. மேலும், சு.சக்திவேல், “மனித வாழ்வியல் என்று தோன்றின என்று திட்டவட்டமாகக் கூற முடியாது. எனினும் மக்களின் நடைமுறை வாழ்வில் இந்நம்பிக்கைகள்

தொடர்ந்து வருவதை கூர்ந்து நோக்கின் இதனைச் சமுதாயப் பின்பாட்டின் உணர்ச்சிக் கூறுகளின் தொகுதி எனலாம்.” என்று கூறியுள்ளார் (Sakthivel, 1983).

நாட்டுப்புற மக்களிடையே உள்ள நம்பிக்கைகள் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை இயல்புடையவை என்றும் மூடத்தனம் என்றும் பிரிக்கலாம். அவற்றை, “காரண காரிய தொடர்புக்கு உட்பட்டுச் சான்றுகளின் வாயிலாக நிறுவ முடிவதை நம்பிக்கை என்றும் சான்றுகளின் அடிப்படையிலோ காரண காரியத் தொடர்பின் வாயிலாக விளக்க முடியாதவற்றை மூட நம்பிக்கை என்றும் வகைப்படுத்துவர்” என சு.சக்திவேல் குறிப்பிடுகிறார் (Sakthivel, 1983).

நம்பிக்கைகள் மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலும் உள்ளன. மேலும், இவை வாழையடி வாழையாக தொடர்கின்றன என்பதை, “கிராமப்புறத்து நம்பிக்கைகள் வலுவானவை. இவ்வலுவால் பல மூடநம்பிக்கைகளையும் இவர்களால் உதறிவிட முடிவதில்லை. இந்நம்பிக்கைகளையும் மனிதனது பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை தொடர்கின்றன. இவை இன்று மட்டுமல்லாது பாட்டன் வழி அப்பனுக்கும் அப்பன் வழி பிள்ளைக்கும் பிள்ளை வழி பேரனுக்கும் என்று ஆற்றொழுக்காக சந்ததிகளைத் தொட்டுத் தடவிப் பாய்கின்றன.” என்று சு. சண்முகசுந்தரம் குறிப்பிடுகிறார் (Sanmuga Suntharam, 1986).

மேற்கண்ட கருத்துக்களை பார்க்கும் போது நாட்டுப்புற மக்களின் நம்பிக்கையானது இன்று தோன்றியது அல்ல என்றும், அவை உடனே மறைந்துவிடும் தன்மை கொண்டவை அல்ல என்பதையும் அறியமுடிகிறது. மேலும், கந்தர்வன் சிறுகதைகளைக் கொண்டு நம்பிக்கைகளை, 1.தொழில் சார்ந்த நம்பிக்கைகள், 2.தெய்வம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள், 3.சடங்கு சார்ந்த நம்பிக்கைகள், 4.தொன்மம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள், 5.மூட நம்பிக்கைகள் என ஐந்து வகைப்படுத்தலாம்.

தொழில் சார்ந்த நம்பிக்கைகள்

நாட்டுப்புற மக்கள் எந்த தொழிலை செய்தாலும் அத்தொழிலினைத் தொடங்குவதற்கு முன் கருவிகளைத் தொட்டு வணங்குவது இயல்பானதாகும். இதை ‘செய்யும் தொழிலே தெய்வம்’ எனும் முதுமொழி எடுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வாறாக ‘துண்டு’ என்ற கதையில் அம்பலகாரர் வீட்டில் வேலை செய்யும் வேலு தொழிலைத் தொடங்குமுன் தொட்டு வணங்குவதை, “எது ஒன்றும் நேர்த்தியாக அமைய வேண்டுமென்றாலும் வேலுவைத்தான் கூப்பிடுவார்கள். கயிறு பிரிந்தும் அறுந்தும் கருவாடாய்க்கிட்டுக் கட்டிலைப் பின்ன வேலுவுக்கு ஆள்போகும். கயிற்றுப் பிரியோடு வேலு கட்டிலுக்குக் குனியும் போது முத்தமிடுவதுபோல தோன்றும் பிரியத்தை முதலாவதாய்க் கட்டிலில் வைத்துவிட்டுத் தான் அதனைத் தொடுவார்.” என்று குறிப்பிடுகிறார் (Gandharvan, 2012). இதனால் செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்று எண்ணுகிறவர்கள். கிராமத்து மக்கள் எந்த ஒரு தொழிலைத் தொடங்கும் முன் தொழில் செய்ய உதவும் கருவியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டுத் தொழிலை தொடங்குவதால் அத்தொழில் செழிக்கும், அத்தொழில் தடை ஏதும் ஏற்படாது என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அந்தப் பழக்கம் கிராமத்து மக்களிடம் இன்றும் காணப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. மேலும் இவையே நாகரீக வளர்ச்சிப்பெற்று இன்றளவும் ‘ஆயுத பூசை’ என்ற பெயரில் செய்யும் தொழில் கருவிகளுக்கு விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன.

மேலும், ‘அதிசயம்’ என்ற கதையில் வரும் பலம் வாய்ந்த மனிதன் ஒருவன் பனை மரத்தினை வேரோடு சாய்க்கப் போகுமுன் அந்த பனை மரத்தின் அடி பகுதியினை தொட்டு வணங்குவதை, “அவர் அடிமரத்தைத் தொட்டு வணங்கினார். பிறகு நெடுஞ்சாண் கிடையாக மரத்தடியில் விழுந்து கும்பிட்டு எழுந்தார்.” என்ற காட்சியும், தொழில் தொடங்குவதற்கு முன் அந்த தொழிலை வணங்கும் கிராமிய மக்களின் தொழில் சார்ந்த நம்பிக்கையை அறிய முடிகிறது (Gandharvan, 2012).

தெய்வம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள்

உலகில் பிறந்த அனைவரும் தெய்வம் சார்ந்த நம்பிக்கை உண்டு. ஆனால் சிலருக்கு இல்லை. அவர்களுக்கு முன்னோர் சார்ந்த நம்பிக்கை இருக்கும். ஆகையால் கண்ணுக்குத் தெரியாத பொருளின் பால் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை அனைவருக்கும் உண்டு.

‘வேண்டுதல்’ என்ற கதையில் வரும் காமாட்சிப் பாட்டி நீண்ட நாட்களாக நோய் ஏற்பட்டு படுக்கையில் இருக்கிறாள். அவர் படுக்கும் இடத்தில் மலம், சிறுநீர் போவதால் அந்த இடமே நாற்றம் வீசுகின்றது. தன் தாயின் அவலத்தை கண்ட மகள் தெய்வத்திடம் தன் தாய் இறந்து விட வேண்டும் என வேண்டுதல் செய்வதை கதை மறைமுகமாக கூறுகிறது. இந்த கதையில் வரும் சிறுவன் தன்னுடைய அம்மா தெய்வ நம்பிக்கை கொண்டவள் என்பதை கூறும் போது,

“அம்மா விரும்பியது எது நடத்தாலும், தானாக நல்லது எது நடத்தாலும் பணிவாசல் ஆலமரத்தடி பிள்ளையாருக்கு அடுத்த வெளியே வடைமாலை சாற்றிப் பொங்கல் நடக்கும். அப்பா காலத்தில் ஜோடிமாடு வாங்கிய போது, விளைச்சலில் அதிக முதல்கண்டபோது, பசுக்களில் ஒன்று கன்று போட்ட போது என்று சொல்லியபடி அடிக்கடி வரும் அம்மா பணிவாசலுக்கு” என்று கூற்றானது சிறுவனின் அம்மா மிகுந்த தெய்வ நம்பிக்கை கொண்டவராக விளங்குவதைக் கதை உணர்த்துகிறது (Gandharvan, 2012). மேலும், இக்கதையின் இறுதியில் காமாட்சி பாட்டி இறந்து ஒரு மாதம் கடந்தவுடன் பிள்ளையாருக்குத் தன்னுடைய வேண்டுதலை நிறைவேற்றியதால் நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் பொங்கல் வைக்கும் நிலையினை கதையில் குறிப்பிட்டு இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

‘காவடி’ என்ற கதையில் முருகனுக்கு காவடி எடுக்கும் போது பின்பற்றப்படும் தெய்வ நம்பிக்கையினைக் குறித்த செய்தியினை, “ஒரு நாள் ராத்திரி அம்மாச்சி சொப்பனத்தில் கருப்பிள்ளை மடந்து முருகன் வேலோடு வந்தது. விடிந்ததும் அம்மாச்சி நேர்ந்து கொண்டது. “என் மகன் வாலிபமாகி உன் சந்நிதிக்கு காவடி எடுப்பான். பொறகுதான் கல்யாணங் காட்சி எல்லாம் மூணாம் நாள் மாமா பட்டாசாலையில் தவழ்ந்து விளையாடுச்சாம்” என்ற பதிவானது தம் மாமா பிறந்து நான்கு மாதங்கள் ஆன போது வயிற்றில் மாந்தம் ஏற்பட்டதையும், சுற்றுவட்டார வைத்தியர்கள் மருந்து கொடுத்தும் சரியாகவில்லை என்றும், தனது பாட்டி மகனுக்காக நாற்பத்திரண்டு நாள் பத்தியம் இருந்ததையும் அப்பொழுது கனவில் முருகன் வரவினைக் கண்டு வேண்டுதல் செய்யும் காட்சியினையும் கதையில் சிறுவன் மூலம் விளக்குகிறார் (Gandharvan, 2012)..

இதன் மூலம் தெய்வத்திடம் வேண்டுதல் செய்வதோடு அதற்கான பரிகாரங்கள் செய்யும் மக்கள் தெய்வத்தின் மீது நம்பிக்கைக் கொண்டிருப்பதனை கதையின் மூலம் காண முடிகிறது. இதைப் போன்றே, குழந்தைகளுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்றால், இஸ்லாமியர்களின் வழிபாட்டு தலமான பள்ளிவாசலுக்கு (தர்கா) சென்று ஓதி கொண்டு வந்தால் சுகமாகும். என்ற மக்கள் நம்பிக்கையினை பெரும்பாலும் இன்றளவும் வழக்கில் இருப்பதைக் கதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும், கதையில் முருகனுக்கான வேண்டுதல் இருப்பதால், திருமணத்தினை தள்ளி வைப்பதையும், அதற்குமுன் தம்பி எந்த வித தீய செயலிலும் ஈடுபடக் கூடாதென்றும் அப்படி ஈடுபட்டால் தெய்வக் குற்றம் ஆகும் என்பதை, “போன மாசம் மாமாவுக்குத் தனிக்கோடியா பிள்ளை மகள் கோமதியைச் சம்பந்தம் பேசினார்கள். அம்மாவும் அம்மாச்சியும் சொல்லிவிட்டார்கள். ‘இதுபொண்ணது இது மாப்பிள்ளை மனசாச்சியா வச்சுக்கிருவோம். அவனுக்குக் கருப்பிள்ளை வடத்துக்கு காவடி எடுக்கிற நேத்திக் கடனிருக்கு, அதுக்கு முன்னால கல்யாணம் காச்சினு பேசினாக்கூட தெய்வக் குத்தம் வந்திருடும்” என்று பாட்டியும் அம்மாவும் கூறுவதிலிருந்து வேண்டுதலை நிவர்த்தி செய்யா விட்டால் தெய்வ குற்றமாகி விடும் என்ற நம்பிக்கையினை மக்கள் கொண்டுள்ளனர் என்பதை கதை மூலம் அறியமுடிகிறது (Gandharvan, 2012)..

பொதுவாக தெய்வங்களுக்கு மாலை போட்டப் பிறகும் காப்பு கட்டியப் பிறகும் அவர்களை சாமி என்றுதான் கூப்பிட வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையினையும் அசைவ உணவுகளை உண்ணக்கூடாது என்ற நம்பிக்கையினையும் கிராமப்புற மக்களிடம் வழக்கில் இருப்பதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மனிதர்கள் இறந்த அடுத்த நாளே தெய்வமாகிவிடுவார்கள் என்பது கிராமப்புறங்களில் உள்ள நம்பிக்கைகளில் ஒன்று. இறந்துவிட்ட பெரியவர்களின் நினைவாக, இன்னும் படையல் வைத்து வணங்கும் வழக்கமும், தானியங்களை முளைக்க வைக்கும் பழக்கம் இன்றும் கிராமங்களில் நடைமுறையில் இருப்பதைக் கதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘ஆம்பிளை’ என்ற கதையில் அப்பா இறந்துவிட ஒன்பதாம் வகுப்பு படிக்கும் சிறுவன் நெற்களத்திற்குக் காவலுக்காக செல்கிறான். அப்பா இருந்தவரை அவர் தான் காவலுக்குச் செல்வார். அப்பாவின் இறப்பிற்குப் பிறகு குடும்பத்தில் மூத்த பிள்ளையாக இருக்கும் அச்சிறுவன் குடும்ப சுமையினை ஏற்றுக் கொள்கிறான். நெற்களத்திற்குக் காவலுக்குப் போக இவன் விறைப்பாக எழுந்து நிற்கிறான். அதுவரை தன் கணவனை நினைத்து அழுது கொண்டிருந்த அவனுடைய அம்மா முந்தானையில் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டே தன் மகனுக்குக் கூறியவற்றைக் குறிப்பிடும் போது,

“நான் ஒனக்கு நேத்து ராத்திரியே எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டேன். அதும்படி இருந்துக்க. அய்யா ஒன் தலை மாட்டிலெ நின்று காவலிருப்பாக” என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் வீட்டில் பெரியவர் ஒருவர் இறந்து விட்டால் உயிரோடு இருந்து குடும்பத்தைக் காத்தது போலவே, இறந்த பிறகும் காவல் தெய்வமாக இருந்து குடும்பத்தைக் காப்பார் என்ற நம்பிக்கை கிராமப்புற மக்களிடத்தில் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது (Gandharvan, 2012). ஆகவே நாட்டுப்புற மக்கள் தெய்வமாக இருந்தாலும் சரி இறந்த முன்னோர்களாக இருந்தாலும் சரி அவர்களை தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபடும் வழக்கத்தைக் கொண்டுள்ளதையும் அவ்வாறு வழிபடுவதால் அவர்கள் நம்மை காப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கைக் கொண்டுள்ளதையும் கந்தர்வன் கதைகளின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

சடங்கு சார்ந்த நம்பிக்கைகள்

நாட்டுப்புற மக்கள் வாழ்வில் சடங்கு செய்வது என்பது முக்கியமான ஒன்றாகும். திருமணம், மரணம், குழந்தைப் பேறு, தெய்வ வழிபாடு என்ற எல்லாவற்றிற்கும் சடங்குகள் காணப்படுகின்றன. அவை சாதி, மத வேறுபாடுகளால் மாறுபடலாமே தவிர சடங்குகள் அனைத்து மக்களிடமும் காணப்படுகின்றன.

‘காவடி’ என்ற கதையில் முருகனுக்கு காவடி எடுக்கும் போது பதினாறு நாட்கள் விரதம் இருப்பதையும் காவடி எடுப்பவர் கையில் காப்பு அணிந்து அவருக்கென உருவாக்கப்பட்ட ஓலை குடிசையில் பதினாறு நாட்கள் தங்கியிருந்து தான் காவடி எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதால் அங்கு பின்பற்றப்படும் சில சடங்கு சார்ந்த நம்பிக்கையினை குறிப்பிடும் போது,

“நாத்தங்கால் காவலுக்கு, வெளளரிக் கொல்லையைப் பாத்துக்கிற ஆட்டுக்கிடையை கவனிச்சிக்கிறப்ப போடுறது தான் குடில், இது முருகனைக் கூப்பிட்டு தம்பி பதினாறு பகல் பதினேழு ராத்திரிக்கு தவமிருக்கிற இடம் இது பர்ணசாலை” என்று விரதம் இருக்கும் போது குடிசை போடும் சடங்குமுறையினையும் அந்த குடிசையில் முருகனே வந்து அருள் தருவதாக நம்பிக்கையினையும் மக்கள் கொண்டிருப்பதை இக்கதை மூலம் காணலாம் (Gandharvan, 2012).

மேலும், தெய்வ வழிபாட்டின் போது ஏதாவது குறைகள் ஏற்பட்டால் அதற்கு பரிகாரம் செய்யும் நிலையினை, “எது நடந்திருந்தாலும் மன்னிக்கணும் சாமி என்ன அபராதமானது சொல்லு விக்கக் கூடாததையெல்லாம் வித்தாவது கட்டுறோம்” என்று நிகழ்வானது விரதம் இருந்த ஏழாம் நாளன்று தன் மாமா பர்ணசாலையை விட்டு வெளியே வரும் போது பெரிய கருப்பன் எதிரில் வந்ததையும் மாமா மரியாதை செய்யாத காரணத்தினால் காவடி எடுக்கும் நாளன்று மாமாவுக்கு அருள் வருவதற்கு நேரமானதால் தன் அம்மா சாமியிடம் குற்றத்திற்கான அபாரதம் எதுவாக இருந்தாலும் செய்ய நினைக்கும் தன் தாயின் நம்பிக்கையினை ஒரு சிறுவன் கூறுவதை போன்று கதையில் நாட்டுப்புற மக்களிடத்தில் காணப்படும். சடங்கு சார்ந்த பதிவினை எடுத்துரைப்பதன் மூலம் மக்கள் தெய்வக் குற்றம் நிகழ்ந்தால் அதற்கான பரிகாரம் செய்யும் மக்களின் நம்பிக்கையினை காணமுடிகிறது (Gandharvan, 2012).

‘சனிப்பிணம்’ என்ற கதையில் இறப்பின் இறுதி சடங்கின் போது செய்யப்படும் நிகழ்வினை குறிப்பிட்டுள்ளார். கதையில் வரும் ஆராயின் கணவன் இறந்து விடுகிறார். அந்த கிழவனைப் பாதையில் ஏற்றி நான்கு பேர் தூக்கிக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தவுடன், “இது என்ன மடத்தனமாயிருக்கு? சேரியிலே மத்தவ எல்லாம் இருக்கிறதா கிழவனோடேயே போறதா? சனிக்கிழமை செத்தவன் தனியாய் போவானா? யாரைக் காவு கொடுக்கப் போறீக? ஆராயிட்ட கேட்டு அவ வீடில் சின்ன வெடலைக் குஞ்சைப் பிடிச்சுக் கட்டுங்கடா பாதையிலே” என்ற பதிவானது சனிப் பிணம் தனியாகப் போகாது என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் ஒரு கோழியினைப் பிடித்து அதனை சாகடித்து கிழவனை தூக்கிச் செல்லும் பாதையின் ஒரு பகுதியில் கட்டிக் கொண்டு செல்வதை கதையின் மூலம் விளக்குகிறார். எனவே நாட்டுப்புற மக்களிடம் இறப்பின் போது சடங்கு, சார்ந்த நம்பிக்கைகள் பின்பற்றப்படுவதினை கதையில் அழுத்தமாக வெளிப்படுத்தி இருப்பதைக் காணமுடிகிறது (Gandharvan, 2012).

தொன்மம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள்

தமிழ் இலக்கிய வகைகளுள் தொன்மம் என்பதும் ஒன்றாகும். இது வடமொழி இலக்கியத்தில் இருந்து பெறப்பட்ட சொல்லாகும். தொன்மம் என்ற சொல்லை பழமை, பழங்கதை என்று தமிழில் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழர்களின் பழம் பெரும் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில்,

“தொன்மை தானே உரையோடு புணர்ந்த பழமைமேற்றே”

என்று தொன்மை பற்றியக் கருத்தைக் கூறியுள்ளார் (Ilampooranaar, 2008).

தொன்மம் என்பது பழங்கதை, அது வரலாறு சார்ந்த மன்னர்களையும் வீரர்களையும் பற்றிய அருஞ்செயல்களைத் தொகுத்தமைந்த வீரக்கதைகளாக விளங்குவன ஒரு வகை. மக்களிடையே வழங்கப்பட்ட சமுதாய நிகழ்ச்சிகளில் சில சிறப்பாக அமைவதுண்டு. அவற்றினின்று கிளைத்தெழுந்து வாய் மொழியாக வழங்கும் நாட்டுப்புறக் கதைகள் பிறிதொரு வகை. இவை இரண்டின் அடிப்படையில் தான் தொன்மங்கள் தோன்றுகின்றன.

“பழமை வாய்ந்த பண்புகள் நிறைந்த நாட்டுப் பாடல்களின் வாய்மொழிக் கதை வடிவமே தொன்மம் ஆகும்.” என்று தொன்மத்தினைப் பற்றிய தன்னுடைய கருத்தினை ந.பிச்சமுத்து அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பதன் மூலம் நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்வில் காணப்படும் வாய்மொழிக் கதைகளே பின்னாளில் தொன்மமாக வளர்ந்துள்ளது என்பது புலனாகிறது (Gandharvan, 2012).

“தொன்மம் என்பது காலத்தால் மிகம் பழமையானது கருத்தால் மதச்சார்புடையது இதில் தலைமைக் கதை மாந்தர் படைப்பும், தலைமைச் செயல்களும் தெய்வ நிலையிற் காணப்பெறும் மரபினைக் கொண்டது. இதில் சடங்குகளின் அடிப்படைக் கூறுகள் இடம்பெறும் இயற்கை உகந்த கூறுகள் இருக்கும். கதை மாந்தர்களாகக் கடவுளர் தேவதைகள், கடவுள் தன்மைமிக்க மாந்தர்கள் படைக்கப்படுவர். பண்பாட்டு வீரராய்க் கதை மாந்தர்கள் படைக்கப்பட்டாலும் அவர்கள் தெய்வத்துடன் தொடர்பு படுத்தியே பேசப்படுபவர். மனத உணர்வின் ஆர்வத்தாலும், ஆற்றலாலும் கற்பினையின் துணைக்கொண்டு படைக்கப் பெற்ற இத்தொன்மக் கதைகளில் பழங்கால மக்களின் முழுமையான உணர்ச்சிகளும், பழக்க வழங்கல்களும் காணப்பெறுகின்றன.” என்று பதிவானது தமிழண்ணல் தொன்மம் பற்றிய விளக்கமும், பிறதுறைகளுடன் அது கொண்டுள்ள தொடர்பினை கூறுவதிலிருந்து மக்களின் உணர்வுகளோடு ஒன்றிக் கலந்தது என்பது புலனாகிறது (Gandharvan, 2012). காந்தாரி, சீவன், கதைதேசமம் போன்ற கதைகளில் தொன்மம் பற்றிய செய்திகளை கந்தர்வன் கையாண்டிருப்பதைக் கதைகள் உணர்த்துகின்றது.

‘காந்தாரி’ என்ற கதையானது மகாபாரதத்தில் வரும் காந்தாரி என்ற பெண்ணைப் பற்றிய கதையாகும். கௌரவர்கள் ஒருபுறம் பாண்டவர்கள் மறுபுறம் இருபிரிவினருக்கும் இடையில் நிகழும் வாரிசு உரிமை, ஆட்சியுரிமை, பேராட்டங்களையும் அதன் விளைவாக உண்டாகும் சிக்கல்கள், வெற்றிகள், வீழ்ச்சிகள் இவையாவும் இக்காவிய புராணத்தை விறுவிறுப்பாகக் கொண்டு செல்வதை

அறியலாம். இந்தப் பெரும்காவியத்தில் இருந்து காந்தாரியை மையப்படுத்திக் கந்தர்வன் 'காந்தாரி' என்ற பெயரில் சிறுகதையினை படைத்துள்ளார்.

காந்தாரி தன் கணவனுக்கு பார்வை இல்லை என்ற காரணத்தால் கணவன் காணாத உலகத்தைத் தானும் காணவிரும்பவில்லை என்று தியாக உள்ளத்தோடு தன் கண்களைக் கட்டிக் கொண்டாள். இதுதான் காந்தாரியைப் பற்றி மகாபாரதத்தைப் படித்த, கேட்ட மக்களின் பொதுவான பார்வை, ஆனால் கதையாசிரியர் அவர்கள் கௌரவர் பாண்டவர்கள் மோதல்களில் பெண்களின் பாதிப்பை தனிக் கண்ணோட்டத்துடன் அணுகியுள்ளார்.

ஒருமுறை கூட கணவனின் முகத்தைப் பார்க்காமல் கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டோமே. கண்ணைக் கட்டி கொண்டதால் தனது இயல்பான நீதியுணர்வும், அரசியல் அறிவும் இருட்டாகிப் போனதே துரியோதனன் முதலான நூறுபுத்திரர்கள் மீதான புத்திர பாசம், கணவனிடம் கொண்ட கண்முடித்தனமான பதிபக்தி என எல்லாம் தன்னை உலகம் புகழ்க் காரணம் என்றாலும் தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் அநியாயங்களைத் தடுக்க இயலாமல் செய்துவிட்டது என்று புலம்பும் காந்தாரியின் பாத்திரத்தை மறுவாசிப்பு செய்யும் விதமாக கதை அமைகிறது.

'சீவன்' என்ற கதையில் தெய்வங்களின் தோற்றம் குறித்தும் வழிபாடு குறித்தும் நாட்டுப்புற மக்களிடத்தில் காலந்தோறும் வழங்கப்பட்டு வரும் பழங்கதைகளைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. கதையில் முதன்மை பாத்திராக விளங்கும் கூழ்ப்பிள்ளையின் தாத்தாவுக்குத் தாத்தா வேட்டையாடுவதில் ஆர்வம் கொண்டவர். அவர் வேட்டைக்குச் சென்ற ஒரு நாள் காட்டில் பாதை தெரியாமல் ஆப்பனூர்க் காட்டிற்குச் சென்று விட்டார். தனது ஊருக்கு வழி தெரியாத காரணத்தினால் இரவு நேரத்தில் பசி மற்றும் உடலில் களைப்பு ஏற்பட அந்தக் காட்டிலே தூங்குகிறார். மறுநாள் பொழுது விடியும் வேளையில் முனியய்யாசாமி அவரிடம் தனக்கென்று ஒரு இடமும் மக்களும் வேண்டும் எனக்கூறி தன்னை அவருடைய ஊருக்குக் கூப்பிட்டுச் சென்று ஒரு சிலையும் அதற்குப் பின்னால் அரசமரக் கன்றையும் வைக்கச் சொல்லியதாகவும் அதனால் முனியய்யாசாமியினை இந்த ஊருக்கு அழைத்துவந்ததே நாங்கள் தான் என்று கூழ்ப்பிள்ளை அடிக்கடி ஊர் மக்களிடம் கூறிக்கொள்வதை, "என்னை இங்கேயே விட்டுவிடு. என் கோலத்தில் எனக்கு ஒரு சிலைவை. என் நிலைக்குப் பின்னால் எனக்கொரு அரசமரக் கன்றை ஊன்றிவை. அந்த அரசமரம் தான் எனக்குக் குடையும் கோபுரமும். பின்னாலில் என் மகிமை தெரிந்து யாரும் எனக்குக் கூரை போட்டுக் கோபுரம் கட்டிப் பிரகாரம் கூட்ட வேண்டாம். நான் நாடு காடெல்லாம் சுற்றித் திரிய வேண்டும். எனக்கு உண்டான பு+சை காரியங்களுக்கு நீயும் உன் வம்சமும் தான் பொறுப்பு. ஒனக்கும் உன் வம்சத்திற்கும் இனி ஒரு குறையும் இல்லை" என்று கூழ்ப்பிள்ளையின் தாத்தாவிடம் முனியய்யாசாமி கூறியதாகக் கதையில் கந்தர்வன் பதிவிடும் செய்தியானது தெய்வங்களைப் பற்றிய தொன்மையானக் கதை மக்களின் வாழ்வில் காலந்தோறும் மக்களிடயே நிலைப்பெற்று வருதை காணமுடிகிறது (Gandharvan, 2012).

'கதைதேசம்' என்ற கதையில் சுற்றுலா வழிக்காட்டிகள் சுற்றுலாவிற்கு வரும் மக்களிடம் வாய்மொழியாக வழங்கப்படும் தொன்மம் சார்ந்த கதைகளைக் கையாள்வதைப் பண்டரி என்ற கதை மாந்தரின் மூலம் விளக்கியுள்ளார். வட இந்தியாவில் இருந்து வரும் ஒரு குடும்பத்திடம் பண்டரி பல கதைகளைக் கூறுகிறான். குறிப்பாக எங்கள் குடும்பத்தில் அனைவரும் இந்த மண்ணிலே பிறந்தவர்களென்றும் என் இந்த பிறவி மட்டுமின்றி அடுத்த ஏழு பிறவிக்கும் நான் இந்த மண்ணில் தான் பிறக்கப் போவதாகவும் பல கதைகளைக் கூறுகிறார்.

கோயிலில் பூசை முடிந்தவுடன் அந்தக் குடும்பத்தை மணற்குன்றுக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். அந்த குன்றினை சென்றடைந்ததும் வாலி பூசை செய்த இடம் என்றும் அங்கு புரோகிதர் ஒருவர் கொடுத்த அரளிப் பூவினைக் கொடுத்தார். அந்தப் பூ சுத்தத்தையும் அழகையும் கொண்டதாக இருப்பதாகப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்த குடும்பத் தலைவரிடம் அந்த பூவினைப் பற்றியக் கதையினைக் கூறும் போது,

"ஒரு சமயம் அந்தப் பூமரத்தின் மேலேறி பீமன் உட்கார முயன்றதையும் மரம் தன்னால் பீமனின் எடையை எப்படித் தாங்க முடியும் என்று அழுதபோது பீமன் ஒரு பூவாக மாறியதாகவும்

அந்தப் பூதான் கையிலிருப்பது என்று ஒரு கதை சொன்னான்” என்று சுற்றுலா வழிக்காட்டிகள் அனைவரும் ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் ஒரு தொன்மம் சார்ந்த கதையினைக் கூறுவதைப் பண்டரி மூலம் காணமுடிகிறது (Gandharvan, 2012).

கதையின் இறுதியில் தன்னுடன் தொழில் கற்றுக்கொள்ள வந்த இளைஞனிடம் நம்முடைய நாடானது கதைகளின் தேசமாகும். இங்குக் காணப்படும் கதைகள் கோடிக் கணக்கில் தினந்தோறும் தோன்றிக் கொண்டேயிருப்பதனையும், முன்பு வட இந்திய குடும்பத்தாரிடம் கூறிய பூவினைப் பற்றிய கதையானது சென்ற ஆண்டு, தான் கூறிய கதை என்பதைக் கூறுகிறான் பண்டரி. இங்கு நீ எவ்வளவுக் கதைகளை உற்பத்தி செய்யப் போகிறாயோ என்று அந்த இளைஞனிடம் கூறுவதைக் கதை விளக்குகிறது. இதன் மூலம் தொன்மம் மக்களின் வாழ்வில் இன்றியமையாத ஒரு செயலாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

மூட நம்பிக்கைகள்

எந்தவித காரண காரியம் அறியப்படாத நிலையில் மக்களிடத்தில் காணப்படும் நம்பிக்கையினை மூட நம்பிக்கைகள் எனப்படுகிறது. சிந்தனை திறன் மிகுந்த சமுதாயத்தில் மூட நம்பிக்கை குறைவாக இருப்பதையும் சிந்தனை திறன் குறைவாக உள்ள சமுதாயத்தில் மூட நம்பிக்கை மிகுந்து இருப்பதையும் காணமுடிகிறது. கந்தர்வனும் தன்னுடைய கதைகள் சிலவற்றில் மூட நம்பிக்கையினை வெளிப்படுத்தியிருப்பதை படைப்புகள் வழி அறியமுடிகிறது. ‘கதை தேசம்’ என்ற கதையில் சுற்றுலா வரும் வெளியூரைச் சேர்ந்தவர்களிடம் சுற்றுலா வழிகாட்டிகள் பலப் பொய்க் கதைகளைக் கூறி சுற்றுலாப் பயணிகளை ஏமாற்றுவதைக் கதையில் குறிப்பிடுவதை, “அர்ஜீனன் தபஸ் ராமர் வனவாசம் நிகழ்ந்த காலங்களில் குளித்தெழுந்ததாகவும் குடித்து தாகம் தணிந்ததாகவும் பல கதைகள் சொன்னான். இது ஆண்டவன் கால் நின்ற இடம், இது கை வைத்த இடம், இந்த மரத்துக் கனியில் அவர் பல பதிந்தது என்று வேர்க்க விறுவிறுக்க விளக்கம் சொன்னான்.” என்று சுற்றுலா வந்தவர்களிடம் பண்டரி பொய் கூறுவதை உண்மை என்று நினைத்து அவனின் கூற்றில் குடும்பமாக நம்பிக்கைக் கொள்வதனைக் கதையில் காணமுடிகிறது (Gandharvan, 2012).

மேலும், இந்த கதையில் செய்த பாவங்கள் செய்யாத பாவங்கள் குளித்தால் போகும் என்றும் அவ்வாறு குளிக்கும் இடங்கள் இங்கு இருப்பதாக ஒரு கோயிலினைச் சுட்டிக் காட்டி குறிப்பிடுகிறான். அதையும் உண்மை என்று நம்பும் வெளி மாநில மக்களின் மூட நம்பிக்கையினையும் கதையில் கூறியுள்ளார்.

‘ஆம்பிளை’ என்ற கதையில் ராசு நெல் அறுவடையின் போது இரவு காவலுக்குச் செல்கிறான். தன் தந்தை இறந்துவிட்ட காரணத்தால் இவன் செல்கிறான். அங்கு இரவில் நீண்ட நேரம் தூக்கம் வரவில்லை, அப்போது தனிமையில் இருப்பதனால் நண்பர்கள் பேய்கள் நீண்ட பற்களோடும், வெள்ளையாய் இருட்டில் வரும் என்று கூறியது அவனுக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. இதனால் அவன் பயப்படுவதையும் பேய் பற்றிய மூட நம்பிக்கை சமுதாயத்தில் நிலைபெற்று இருப்பதையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘கிரகச்சாரம்’ என்ற கதையில் வரும் வேதாசலம் ஜாதகத்தின் படி தன்னுடைய இறப்பின் நாளினைக் கண்டறிகிறார். இதனால் ஜாதகத்தின் படி தான் இறக்க போவதனை தன் பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்துவதைக் கதை விளக்குகிறது. இதன் மூலம் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கும் மனிதர்களும் படிக்காத மக்களும் ஜாதகத்தின் கொண்டிருக்கும் மூட நம்பிக்கையினைக் கதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். வேதாசலம் ஜாதகத்தின்படி குறிப்பிட்ட நாளில் இறப்பேன் என்று கூறியும் அன்று அவர் இறக்காமல் இருப்பதனால் ஜாதகம் என்பது ஒரு மூட நம்பிக்கையினை சார்ந்த செயல் என்பதைக் கதையின் வழி சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள்

பழக்க வழக்கம் - இருசொற்கலப்பாகும். பழக்க வழக்கங்களைத் தனி மனிதனும், சமுதாயம் என்ற அமைப்பும் இணைந்து உருவாக்குகின்றன. சமுதாயம் என்ற அமைப்பு, ஒன்றைக் குறிப்பதன்று.

ஒத்த கருத்துடைய பழக்கங்களை மேற்கொள்பவரின் கூட்டமைப்பே சமுதாயமாகும். மக்களின் தேவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே பழக்கம் உருவாகின்றன. சமுதாயத்தில் அவை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்ற நிலையில் வழக்கங்களாக உருவாகின்றன. இவற்றை சமூகவியலாளர், 'தனி மனிதனிடம் இயல்பான வந்தமைந்த நடத்தையைப் பழக்கம் எனவும் இனக்குழுவிலுள்ள பலருடைய மனவெழுச்சி உணர்ச்சி ஆகியவற்றுடன் இயைந்து நிற்பது வழக்கம் எனவும் சமூகவியலார் கூறுவர்.

தனிமனிதனர் பழகிப் போன முறையில் திரும்பத் திரும்பச் செய்துவரும் ஒரு குறிப்பிட்ட செயலைப் பல மனிதர் ஒன்றாகச் சேர்ந்து செய்கின்ற பொழுது அது வழக்கம் என போற்றப்படுகின்றது. ஆகவே தனிமனிதன் பழக்கம் தொடக்க நிலையாகவும், அவற்றை பின்பற்றும் சமுதாயத்தின் நிலை தொடர் நிலை வழக்கமாகவும் உள்ளதை அறிய முடிகிறது. அவ்வாறு கந்தர்வன் கதைகளில் மக்களிடையே பல்வேறு பழக்க வழக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. 'மழை பெய்தும்' என்ற கதையில் கிராமப்புற மக்கள் மழை காலங்களில் சாக்குப் பைகளை குடையாகப் பயன்படுத்துவதை, "சாக்கை எடுத்துத் தலையில் கொங்காணி போட்டு மண் வெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு வேகம் வேகமாய்த் தெருவிலிறங்கினார்" என்ற காட்சியின் மூலம் நாட்டுப்புற மக்கள் தங்களிடம் இருப்பதைக் கொண்டு தங்களை தற்காத்துக்கொள்ளும் பழக்க வழக்கம் கொண்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது (Gandharvan, 2012).

'கதை' என்ற கதையில் தங்களின் வீடுகளிலிருந்து அரிசி, மிளகாய், உப்பு போன்றவற்றை எடுத்து வந்து ஒன்றாக கூட்டாஞ்சோறு செய்து உண்டு மகிழும் வழக்கத்தையும், மேலும் சிறுவர்கள் விடுமுறை நாட்களில் ஒணானை பிடித்து விளையாடும் பிள்ளைகளின் செயலினைப் பற்றிய செய்திகள் மக்களின் இயல்புநிலை வாழ்கையை விவரித்துள்ளார்.

கிராமப் புறங்களில் திருமணங்கள் வெகு சிறப்பாக நடத்தப்படுகிறது என்பதையும், அவ்வாறு திருமணத்தின் போது மக்களின் செயலினைப் பற்றிய செய்திகளை 'மங்கலநாதர்' என்ற கதையில் குறிப்பிடுகிறார். திருமணத்திற்காக உறவினர்கள் அனைவரும் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னரே பெட்டி, பைகளை எடுத்துக்கொண்டு குடும்பத்தோடு வந்து இடம் சேர்ந்துவிடுவார்கள். அவ்வாறு வந்தவர்கள் உறவினர்களின் வீட்டிலும் திண்ணைகளிலும் அமர்ந்து ஊர் நலம், உலக நலம் பற்றி பேசிக்கொண்டு இருக்கும் நிகழ்வினை, "தெருவில் எல்லார் வீட்டுத் திண்ணைகளிலும் விருந்தாளிகள் படுத்துக் கொண்டும் கதை பேசிக் கொண்டுமிருந்தார்கள்"

என்று காட்சிப்படுத்துவதைப் பார்க்கின்ற போது நாட்டுப்புற மக்கள் திருமண விழாவிற்கும், உறவுகளுக்கும் கொடுத்துள்ள பெருமதிப்பையும் காணமுடிகிறது. இந்நிகழ்வுகளே உறவின் வளர்ச்சிக்கும் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படை நாதமாக திகழ்கின்றன.

கிராம மக்கள் ஆடு, மாடுகளை மேய்க்கும் போதும் சில வேலைகளிலும், ஒருவருக்கொருவர் உதவும் பழக்கத்தினை கொண்டிருப்பார்கள் என்பதை, "சாலையைத் தாண்டிப் பச்சைக் காடாய்க் கிடக்கும் வயல் ஓரங்களில் மாடு மேய்க்கவரும் சிறுசுகள் முறை போட்டுக்கொண்டு சிலர் மாடுகளைப் பார்த்துக் கொண்டு மைதானமரப் பாதங்களில் வீடமைத்து ஆடுபுலி, தாயம் எல்லாம் ஆடுவார்கள்." என்ற காட்சியின் மூலம் மக்களின் ஒற்றுமையினையும், அவர்களுக்கிடையில் உள்ள புரிதல் உணர்வுகளையும், பொழுதுபோக்கு மற்றும் தினசரி வாழ்க்கை முறைகள் போன்றவற்றைக் காணமுடிகிறது (Gandharvan, 2012).

உலகில் பிறப்பு மகிழ்வையும், இறப்பு சங்கடத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய நிகழ்வாகவும் காணப்படுகின்றன. இது எல்லா மக்களின் இயல்பு வழக்கமாக காணப்படுகின்றன. மேலும், சிறு பிள்ளைகளைப் பராமரிப்பதில் முதியோர்கள் கவனம் கொண்டிருந்தனர். அவற்றை, "பூட்டன் ஒவ்வொரு நாள் காலையில் உட்கார்ந்து எழுந்திருக்கையில் பின்னாலேயே போய் அதைத் தொட்டு நாக்கில் வைத்து ஆரோக்கியம் அறிந்தாள்" என்னும் காளிப்பிள்ளையின் செயல் மூலம் கிராம மக்கள் ஆரோகியத்தை மேம்படுத்த முயற்சிகளை, பரிசோனைகளையும் மேற்கொண்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது (Gandharvan, 2012). 'தண்ணீர்' என்ற கதையில் கிராமத்தில் தண்ணீர் பிரச்சனைகள் ஏற்படுவதையும் அதனால் குழாய்களில் தண்ணீர் பிடிக்கும்போது ஏற்படும் சண்டையினைப் பற்றிய பதிவினையும் பதிவுச் செய்துள்ளார். இராமநாதபுரம் மாவட்டம் நந்தவனம் ஊரில் உள்ள மக்கள் தண்ணீருக்காக துன்பப்படுவதையும் அதனால் மூன்று மணிக்கு இரயில் நிலையத்தில் இரயிலில் வரும்

தண்ணீர் பிடிக்க பன்னிரண்டு மணிக்கே பெண்களிடையே மோதல்கள் ஏற்படும் நிகழ்வை, “ரயில் சத்தம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கையில் இந்திராவைப் படிபெற்று தள்ளிவிட்டு, அந்த இடத்தில் டெய்லர் மகள் ராணி நின்று கொள்ள முயன்றாள். இந்திரா கொஞ்சம் தடுமாறிவிட்டு அவளை அலாக்காகத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு மறுபடி வந்து நின்று விட்டாள். கீழே விழுந்த டெய்லர் மகள் ஆங்காரமாக ஓடி வந்து இந்திராவின் தலைமுடியைப் பிடித்தாள். இந்திரா அவளைக் குடத்தால் முதுகில் அடித்தாள். அடிக்குப் பயந்து குனிகிறாளென்று நினைத்து நிமிர்ந்தவளுக்கு முழங்கையில் சுரீரென்று வலித்தது. டெய்லர் மகள் கடித்து விட்டாள். பல் பதிந்துவிட்டது. அவளைக் காலால் எத்திவிட்டாள் இந்திரா” என்று கிராமப்புற மக்களின் இயல்பு பழக்கத்தை பதிவு செய்துள்ளார் (Gandharvan, 2012).

கலைகள்

ஒரு நாட்டின் கலை மற்றும் கலாச்சாரம் அச்சமூகத்தினைப் பிரதிபலிக்கும் சிறந்த கருவியாகும். கலை என்பது பொழுது போக்கிற்காக மட்டுமின்றித் தகவல் ஊடகமாகவும், கலாச்சாரப் பலகனியாகவும் திகழ்கின்றது. கலை என்பது மன உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு குறிப்பாக நாட்டுப்புறக் கலைகள் நமது மண்ணோடும் நம்மோடும் தொடர்புடையவையாக காணப்படுகின்றது.

நாட்டுப்புற மக்களிடம் காணப்படும் கலைகள் நிகழ்த்துக் கலைகள். நிகழ்த்தாக் கலைகள் என இருவகையாக பிரிக்கலாம். இவற்றில் நிகழ்த்துக் கலைகள் என்பது விழாக்களின் போது நடத்தப்படும் நாடகம், வில்லுப்பாட்டு, கரகாட்டம், மயிலாட்டம், ஓயிலாட்டம், கணியான் ஆட்டம் போன்றவற்றைக் குறிப்பதாகும். நிகழ்த்தாக் கலைகள் என்பது நாட்டுப்புற மக்களின் தொழிலை சார்ந்த கலைகளாகும். இத்தொழில்கள், மக்களால் மக்களுக்காக உருவாக்கப்பட்டவை. கந்தர்வன் அவர்தம் கதையில் கலைகள் பற்றிய செய்திகளை புலப்படுத்தியுள்ளார். ‘திருவேறு’ என்ற கதையில் கிராமப்புறங்களில் திருவிழாக்களின் போது நிகழ்த்தப்படும் தெருக்கூத்து. இது போன்றவற்றை பற்றிய செய்திகளை ஒரு சிறுவனின் மூலம் கதையில் கூறியுள்ளார். இதனைப் போன்றே, ‘காவடி’ என்ற கதையிலும் முருகனுக்கு காவடி எடுக்கும் போது குடிசைக் கட்டுதல், காவடி செய்தல் போன்ற கிராம மக்களின் கைவினை கலைகளை எடுத்துரைக்கிறார்.

‘பதினாறு பெரியகருப்பன்’ என்ற கதையில் பனைமரத்தின் ஓலைகளில் காற்றாடி செய்வதையும் பனை மரத்தின் நுங்கினை சாப்பிட்டபின் அவற்றைக் கொண்டு வண்டி செய்யும் கலைகள் சார்ந்த கிராமிய மக்களின் பதிவினையும் கதையில் விளக்கியுள்ளார். கிராமப் புறங்களில் பிள்ளைகளின் பனைமரத்தின் ஓலைகளில் காற்றாடி செய்து விளையாடும் வழக்கத்தினை, “ஓலை வந்ததும் இறங்கிப் போய் ஒரு குச்சி ஓடிப்பர். ஒரு முள்ளை எடுப்பர். குச்சியில் முள்ளைக் குத்திவிட்டு தூரிக்கத்தியை எடுத்து ஓலையிலிருந்து இரண்டு துண்டுகள் வெட்டுவர். முள்ளின் நுனி வழியாக குறியில் இரண்டு ஓலை நுணுக்கங்களையும் நுழைத்து மேலே ஒரு ஆட்டுப் புழுக்கையைச் சொருகுவார். காற்றுக்கு வேகமாகச் சுற்றும் காற்றாடி. பயல் கையில் காற்றாடி கொண்டு வேகமாக ஓட ஓட காற்றாடியேக் கண்ணுக்குத் தெரியாத வேகத்தில் சுற்றும்” என்று பனை ஓலைகளில் காற்றாடி செய்யும் கிராம மக்களின் கலையினை ‘பதினாறு பெரியகருப்பன்’ என்ற கதையில் பெரியகருப்பன் மூலம் விளக்குகிறார் (Gandharvan, 2012). மேலும், இக்கதையில் பனை வண்டி செய்வதைப் பற்றிக் கூறும்போது,

“ரெண்டு தெருச் சுத்தி அவன் மூச்சு இரைக்க நிற்கையில் அவர் ஒருவனுக்கு இரண்டு நுங்கு கோங்கைகளைச் தூரிக் கத்தியால் சைக்கிள்டயல் போல் குறுக்கும் நெடுக்குமாக வெட்டி இரண்டுக்கும் நடுவில் குச்சிக்குத்தி, ஓலைப்பட்டை கட்டி, நுனியிலொரு கயிறு கட்டி, வண்டி செய்து கொத்துக் கொண்டிருப்பர். பயல்களிடம் சம்பா’னை நடத்திக் கொண்டே விளையாட்டுக் கருவிகள் செய்வார்” என்று பெரியகருப்பன் கலைத்திறத்தைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் நாட்டுப்புற மக்களின் ஒவ்வொரு கலையினைப் பற்றியும் தன் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் (Gandharvan, 2012).

கனிமண்ணில் பிள்ளையார், மற்ற விளையாட்டு பொருட்கள் செய்வதைப் பற்றிய குறிப்புகள் என கிராமப்புற மக்களின் கலை நுட்பத்தினை ‘பதினாறு பெரியகருப்பன்’ என்ற கதையின் மூலமும் பதிவுச் செய்திருப்பதை அறிய முடிகிறது. கொட்டாங்குச்சியின் மேளம் கட்டி தாளமடிக்கும்

பிள்ளைகளின் கலைத்திறன் 'காவடி' என்ற கதையின் வழி எடுத்துரைக்கிறார். இவ்வாறாக மக்களின் இயல்பு வாழ்கையில் காணப்படும் நிகழ்த்துக்கலை பற்றிய செய்திகளையும், வாழ்வோடு இணைந்த இயல்பு கலை பற்றியச் செய்திகளையும் தம் கதையின் மூலம் எடுத்துரைக்கிறார். கிராமப்புற மக்களின் வாழ்க்கையோடு சேர்ந்துள்ள ஒவ்வொரு நிகழ்வினையும் பழக்க வழக்கத்தினையும் ஒரு கிராமிய எழுத்தாளனாக இருந்து தன் கதைகளைப் படைத்துள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

நாட்டுப்புற மக்களால் இன்றளவும் பின்பற்றப்படும் வழக்கங்களில் ஒன்று, திருவிழாவாகும். மேலும் திருவிழாக் காலங்களில் கலை நிகழ்ச்சிகள் கூத்து கலைகள், நாடகங்கள் நிகழ்த்தப்படுவதும் அதை அனைவரும் காணச்செல்வதும் வழக்கம். அவ்வாறு 'திருவேறு' என்ற கதையில் கதைச் சொல்லியாக வரும் சிறுவனின் அம்மா தெருக்கூத்தினைக் காண செல்லும் போது, "அம்மா நிலக்கடலை வறுத்து எடுத்துக் கொள்ளும் மொச்சைப் பயறு, தட்டைப்பயிறு அவித்து எடுத்துக் கொள்ளும், பாய்களும், செம்பில், தண்ணீரும் கொண்டு கூத்தில் உட்கார்வோம்" என்று கூறுவதிலிருந்து நாடகக் கலைகளும், அவ்வாறு அதை பார்க்க செல்பவர்கள் உறக்கம் வராமல் இருப்பதற்கான உணவு பொருட்களை எடுத்துச் செல்வதும் பார்க்கும் போது மக்களின் கலை மீதான உணர்வையும், உணவு பண்பாட்டையும் காணமுடிகிறது (Gandharvan, 2012).

முடிவுரை

தமிழ் எழுத்தாளர், கவிஞர், தொழிற்சங்கவாதி என பலபோற்றுதலுக்கு உரியவராக கந்தர்வன் இருந்துள்ளார் என்பதை அறிய முடிகிறது. இவர் சிறுகதைகள், கவிதைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். அதில் இவர் தமிழ்ச்சமூகத்தின் வாழ்வியலைக் மையமாகக் கொண்டு சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளதை அவரின் கதைகளின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. இவற்றை மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளை மையமாகக் கொண்டு பார்க்கும் போது மக்களின் நம்பிக்கையாக, தொழில் சார்ந்த நம்பிக்கை, தெய்வம் சார்ந்த நம்பிக்கை, சடங்கு சார்ந்த நம்பிக்கை, தொன்மக்கதை நம்பிக்கை மற்றும் மூட நம்பிக்கையை கந்தர்வன் சிறுகதைகளில் காணமுடிகிறது. மேலும், மக்களின் பழக்கவழக்கங்களாக உணவு, திருமணம், திருவிழா, நாட்டுப்புற நிகழ்த்துக்கலை, நிகழ்த்தாக் கலைகள் போன்றவற்றையும், மக்களின் தினசரி வாழ்க்கை நிகழ்வுகளையும் கந்தர்வன் சிறுகதைகளின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

References

- Gandharvan, (2012) Gandharvan Kathaigal, Vamsi Books, Tiruvannamalai, India
- Ilampooranaar, (2008) Tholkappiyam - Poorulathikaram, Saratha publications, Chennai, India
- Sakthivel, (1983) Nattuppura Iyal Aayvu, Manivasakar publications, Chidambaram, India
- Sanmuga Suntharam, S. (1986) Thrinaveli Mavatta Nattupurap Padalkalil Samuthaya Amaippu, Kaviya publications, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License